
Szerényi Tamás

PESTEN HALLOTTAM

(ELSŐ RÉSZ)

Asszem, azzal kezdődött az egész, hogy a bátyám utcára rakott. Igen, mégiscsak ez volt az a sorsfordító esemény, amely végül láthatatlan vezetőszáron rángatott el odáig, hogy egy képtelen maskarában járjam a pesti utcákat, és vadidegeneket szólítgassak le, erre jutottam a söröscímke-kaparászos mé-lázgatásom közepette. A hideg páracseppektől felkunkorodó papír engedett, én meg az Arany Ászok logó darabjaiból próbáltam meg kiolvasni, hogy miért kezdett el menthetetlenül széthullani körülöttem minden.

Akkor már egy ideje a fővárosban éltem, ahová tizenkilenc évesen, sok-sok kétellyel, bizonytalansággal, a vállamon pedig egy degeszre tömött sporttáskányi mélyhűtött kajával megérkeztem. A felvételinél messzire céloztam, ez nálunk szinte családi tradíció volt, már a bátyám is akkora lendülettel indult meg, hogy a Nagykörútig meg sem állt.

Nem akartam én az albérletéig követni a példáját, de így hozta a sors meg a kollégium szociális bizottsága: a jelentkezésemet elutasították, kénytelen voltam hát bekuncsorogni magamat a tesómhoz, aki egy erzsébetvárosi garzonban élte a végnapjait egyetemistaként. Egy szakdolgozatocska választotta el a szabadságtól, nem csoda, hogy éjt nappallá téve azon dolgozott. Mikor beköltöztem hozzá, fel se nézett, csak feljebb tekerte a hangerőt, és körmölt tovább.

A bátyám összeköltözött a csajával, persze, miután felbukkantam, éjszákára átmentek Rékához. Ez olyannyira állandósulni látszott, hogy a tesóm magával vitte a fogkefét, így viszont szép lassan tényleg mindent, még a fogmosópoharat is ellepték a diplomamunka kinyomtatott, korrektúrázott lapjai.

Napközben a fullasztó papírdzsungelből a betondzsungelbe tettem át a székhelyemet, hátha a provincializmus romjaiból valami új sarjadhat. Eleinte nem ment könnyen. Valami hiányzott – például Enikő, aki pár hónappal korábban szakított velem. Felejtetni akartam, a lüktető emlékek helyén kellemes ürességet és bizsergető zsibbadást érezni, de a barátaim szétszóródtak a különféle egyetemeken és főiskolákon, így jobb híján a másodvonalbeli haverokkal is beértem, csak ne kelljen az üzenőfalat bámulnom naphosszat, egyedül.

Helyette nagyokat kocsmatúráztunk, portyákra indultunk a bulinegyed szívébe, próbára tettük a lakók meg a közterések türelmét. Az a rövid, amnéziás időszak egy vészjóslóan ismerős jelenetben csúcsondott ki, ahogy a többiek egyre messzebről, egyre kevesebb meggyőződéssel magyarázzák nekem, hogy azt már ne igyam meg, arra tényleg semmi szükség. – Ugye tudod, hogy én nem cipellek haza! – mondta az egyikük, én meg tudtam, csak nem akartam elhinni.

* * *

Közben az egyetem se fogadott tárt karokkal, alig ismertem valakit, még a gólyatábort is ki kellett hagynom egy nő miatt. Ez a nő anyám volt.

– Kisfiam, nem mész te sehova! – szerelt le a már jól ismert, végső érvvel, majd rögtön kifejtette, mennyivel jobb helye lesz annak a harmincvalahányezer forintnak, ha bulizás helyett inkább egy laptopba fektetjük.

Így új barátok helyett végül notebookom lett.

A zezugos és kissé főzelékszagú kampuszt igyekeztem kerülni, még ebédmenüért se álltam sorba, az ágyamban fetrengve zabáltam az otthonról hozott kaját, amivel rogyásig pakoltam a bátyám hűtőjét, újabb indokot szolgáltatva ezzel a feltételek szigorításához. Mert a házirend folyamatosan bővült, nekem meg sehogy sem sikerült vele lépést tartanom, mikor jött a fizetésnap, összegyűrt mekis meg éjjel-nappalis blokkokat tudtam csak felmutatni.

– Elégeted, öcsi – mondta a tesóm, a fejét félrebillentve. – Minden egyes bankót. Még aznap este tűzre vágod őket, ahogy édesanyánk megküldi.

Tudtam, rosszul áll a szénám, és ha ez nem lett volna elég, egyik nap arra értem haza, hogy Réka keservesen zokog a konyhában, a bátyám is ott volt, és próbálta megnyugtatni. Engem észre se vettek, én viszont a telesírt zsebkendő ellenére is kiszúrtam azt a kurva nagy monoklit, ami Réka szeme alatt éktelenkedett.

Nem szóltam semmit, inkább feltakarodtam a galériára, és az arcomat a párnámba fúrva vártam, hogy elszálljon rólunk ez a rontás, ami az egész lakóközösségünket valami sötét végkifejlet felé sodorja.

Addig is a katalógusos órák közti üresjáratokat a Központi Olvasóban bekeltem ki. Csak ültem ott, és néztem, ahogy mindenki a fénymásolóval szerencsétlenkedik. Nem volt hozzá használati utasítás – ahogy az egyetemista léthez sem. Én mégis töretlenül hittem, hogy kering ott más is, aki ugyanúgy nem érti a magyartalan, nehézkes esztétanyelvezettel megírt szakszövegeket; nem tudja, melyik sorba kell állni a TO-n; és lövése nincs arról,

vajon hogy lehet felvenni azt a nyomorult tesit. Előbb-utóbb találkozunk kellett, de én türelmetlen voltam, látva, hogy a többiek kommunákba verődve bandáznak, órák után négyesével foglalják be a csocsóasztalt, és együtt járnak ki cigizni a sorompóhoz.

Egy ilyen nyomasztó helyzetben valami váratlant akartam húzni. Olyasmit, amivel még saját magamat is meg tudom lepni, olyasmit, ami az osztatlan lúzerképzés történetének aranyoldalaira kívánczik. Így hát szerveztem egy házibulit.

* * *

Nem is tudom, hol találtam meg azt a levlistát, amelyen keresztül a fél bétékához eljutott a hír, két sör után meglódultak az ujjaim, és olyan buli-ajánlót kerekítettem, hogy még valami bölcsészblog is lehozta, aztán gondolom, felkapta a szájhagyomány.

Másnap délután arra értem haza, hogy már hárman állnak a lakás előtt, és kukucskálnak be az ablakon. Persze, nem volt otthon semmi, még piáért is őket kellett leküldenem, amíg én összedugtam a szájalmas Gemius hangfalamat.

Így kezdődött, aztán negyed hatra már halomban álltak a csikkek és a sörösdobozok, az évfolyamtársak meg egyre csak jöttek és jöttek, mintha illegális gólyabált rendeztem volna.

A legnagyobb különítmény sötétedés után toppant be – addigra a faliorát is leszerelte valaki. Az időzavar ellenére rájuk pontosan emlékszem, a zene és a nép is üvöltött, ki tudja, mióta nyomhatták a csengőt, mire ajtót nyitottam nekik.

– Szia, te ki vagy? – kérdezte egy szösi lány, én meg válasz helyett találomra a kezébe nyomtam egy üveg bármit, majd lekíséri narancslével, gondoltam volna, de gondolkodni már nem kellett, csak ritmusra bó-lo-gat-ni. Egy gyerek odajött, hogy véletlenül letörte a routert, most mi lesz.

– Nyugi! Ez nem az én lakásom! – mondtam, és hagytam, hogy tovább-ráncigáljanak egy veszélyes erkélyjelenet, szexuálisan túlfűtött társasjáték vagy egy újabb spangli felé. – Ne stoppold! – üvöltötte valaki, talán én, mielőtt egy dupla szaltónak szánt hasassal leugrottam a galériáról, hogy másfél rugó mélységig felszántsam a vendégágyat. Éjfélkor jött a himnusz, hajnalban meg a rendőrség, vagy fordítva. Az utolsó emlékem, hogy a szösi lányt keresem. Egész este le akartam szólítani, csak nem jött ki a lépés.

– Várj, hogy hívnak? – kérdeztem, mikor a gangon végre sikerült utolérnem.

– Tinának – mondta mosolyogva, de a barátai már türelmetlenül intettek neki, ő meg némi hezitálás után sarkon fordult. Mielőtt végleg eltűnt volna, még egyszer visszanézett.

– Gyere máskor is! – kiáltottam utána vigyorogva, mert veszteséget többé nem éreztem, a THC meg az alkohol a gátlásaimmal együtt azt is feloldotta.

* * *

– Ezek tisztán nem normálisak... – magyaráztam másnap a bizonyítványomat, inkább semennyi, mint több-kevesebb sikerrel. Réka addig a szomszédokat nyugtatta, a bátyám meg helyszíni szemlét tartott. Az arcára felváltva ült ki a döbbenet és a megrendültség. Pedig az üvegcserepeket fel-takarítottam, a klotyót kipucoltam, és bár a szivacsdarabkákat is visszatöm-ködtem a vendégágy rugói közé, az továbbra is úgy nézett ki, mintha egy falka Rottweiller marcangolta volna szét.

– Mi a faszom ez? – emelt fel egy marék ragacsos papírt. – A szakdogám-mal itattátok fel a vodkanarancsot?

– Biztos lementetted – vettem oda flegmán. Mentségemre szóljon, hogy kegyetlenül másnapos voltam, és gyűlölettel gondoltam az egész világra – saját magamat is beleértve.

– Te, én agyonverlek! – dobta le a földre az időközben galacsinná gyűrt lapokat, és megindult felém. Réka az utolsó pillanatban ugrott elé.

– Hagyd! – állította le, mielőtt lendült volna a karja. – Mind csináltunk pár hülyeséget, amit azóta már megbántunk. Ugye? – nézett rám egy cseppet sem kedvesen, a bátyám pedig finoman megkért, hogy egy időre takarodjak a szeme elől.

Bőven beesteledett már, mire visszaértem. A tesóm addigra lenyugodott – így ültünk le beszélgetni, bár kissé egyoldalúra sikerült a diskurzus.

– Megbeszéltük Rékával, mi legyen veled. Mondanám, hogy a döntésünk független *ettől* – mutatott körbe – És kicsit tényleg az, de egyébként meg kurvára nem.

– Én csak...

– A lényeg, hogy itt nem maradhatsz – mondta szenvtelenül.

– A galérián? Elleszek én a kishobában is, észre se fogtok venni.

– Nem. A *lakásban*. Réka ideköltözik – jelentette ki.

– Ti most kidobtok? – hitetlenkedtem.

– Dehogy! Én tudok egy albérletet... – mondta Réka, és a tesómra nézett.

– Kapsz két hetet, és az első havi lakbérbe beszállok – ajánlotta fel.

– Úgy érted, puhára fogok esni? – kérdeztem ösztönös gúnnyal.

– Látod, kár ide a jó szándék! – hördült fel a bátyám, és a fejem fölött Rékához intezte a szavait. – Jön itt bazdmeg a cinikus dumájával...

– Erre nehéz másképp reagálni.

– Egy hónapja szívod a vérem, és még egy köszönöm nem hagyta el a szádat!

– Hát, már nem is fogja.

– Akkor húzz el, de most azonnal!

– Valamit megbeszéltünk – nézett rá Réka szemrehányón.

– Leszarom!

– Dehogy szarod! Neked az a legjobb, ha még ma elhúzok. De ilyen könnyen nem szabadultok tőlem! Hívjuk fel anyáékat! – csillant fel a szemem. – Nézzük meg, mit szólnak hozzá! Úgyis ők fizetik a bérleti díj felét, ti alig vagytok itt, csak verekedni jártok haza – mondtam, és már vettem is elő a telefonomat.

– Állj... le! – szólt rám a tesóm, de én meg se hallottam. Épp tárcsázni akartam volna, amikor rácsapott az asztalra.

– Fejezd már be! – üvöltötte olyan kétségbeesetten, hogy erre már felnéztem. – Értsd meg... – kezdte újra szinte suttogva. – ...Rékának költöznie kell. Oda nem mehet vissza.

– Miért?

– Ezért – mondta Réka, és felhúzta a pólóját. Az oldalát kék-zöld foltok borították. Fájt ránézni, mégsem tudtam elfordítani a fejemet. Csak ültem, és bámultam azokat a lüktető, formátlan alakzatokat. Nehéz volt elhinni, hogy ez épp velünk történik meg. Aztán a következő pillanatban a póló visszahullott, a látélet pedig eltűnt, mintha ott se lett volna.

Réka éjszakára átment az egyik barátnőjéhez, a tesóm otthon maradt szakdogázni.

– Megoldod, öcsi – mondta, amikor kettesben maradtunk. – Képes vagy rá, ahogy mi is képesek leszünk ebben a szétbarmolt lakásban élni – magyarázta, és aznap először láttam őt halványan elmosolyodni.

A váratlan izgalmak miatt hamar kidőltem, a vendégágy rugói kicsit nyomták ugyan a vesémet, de így is szépeket álmodtam. Reggel aztán nem vacakoltam sokat, a kávé után tíz perccel már a metrókapaszzkodót szorongattam. A jóhiszeműségem egészen a Keletiig vitt, ahol azzal a lendülettel becuccoltam Gömbihez.

– Neked is jó reggelt! – üdvözölt egy szál boxerben, a begyógyult szemét dörzsölgetve, én meg köszönésképp meglóbáltam a cuccaimat, és levágtam a szoba közepére.

* * *

Gömbi volt a régi életem egyik utolsó hírmondója, akit szintén Pestre evett a fene, de miután felvették a BKF-re, BGF-re, BMF-re vagy ki tudja, melyik hárombetűsre, alig találkoztunk. Legbelül így is tudtam, hogy számíthatok rá, csak annyit vártam el tőle, hogy majd nyisson ajtót, és viselkedjen úgy, mintha megint padtársak volnánk. Ami heti harminc órában működött, miért ne működne életvitelszerűen?

Még a gimiben megbeszéltük, hogy majd, ha úgy alakul, összeköltözünk, és hát kezdett nagyon úgy alakulni. A tesómnál eltöltött próbaidőm alatt annyit láttam Gömbiből, hogy az éjszaka közepén is aktív, zöld a pötty a neve mellett, de kizárólag lakásügyben, és csak komoly érdeklődőknek válaszol. Mikor hirtelen felbukkantam nála, szó nélkül beengedett. Másnap viszont azzal ébresztett, hogy nincs-e valami dolgom.

– Figyu, mik a terveid mára? – kérdezte gondterhelt arccal.

– Hát, először is felöltöznék – feleltem a tökömet vakarászva.

– Az van, hogy mindjárt jönnek hozzám.

– De kicsoda?

– Hát izé, a lakótársam – bökte ki, én meg elkerekedett, csipás szemekkel bámultam rá, erre sündisznóállásba vágta magát, és izomból magyarázkodni kezdett, hogy kettőnk közül *én* voltam az, aki nem tartotta be a „fogadalmunkat” (vajon melyiket, a szüzességit?), ezért kénytelen volt mást keresni a helyemre.

– Tök sokáig vártam rád, de te azt mondtad, a tesóddal fogsz lakni! – vágta hozzám.

– Azt anyám akarta – mondtam a fejemet csóválva, és lekászálódtam a kanapéról.

– Nekem meg már van egy lakótársam – magyarázta a kezeit széttárva. – Most mégis mit vársz tőlem?

– Nemtom bazdmeg, kicsivel talán több megértést...

Gömbi rendes volt, beszélt a lakótársával, így kaptam némi haladékat – nem úgy a HÖK-től szocát, biztos nem volt elég ipszilon a nevemben meg akadémikus a felmenőim között. Ezzel kezdetét vette egy rövid kanapészörfös időszak, egy-egy napokat laktam itt is, ott is, Gömbi után Tomika következett, aki időközben felkerült Pestre, de a tesómékhoz is visszajár-

tam kísérteni, ahol Réka jobbnál jobb albérlet-lehetőségekkel bombázott, én meg büszkeségnek álcázott csóróságból mindig visszautasítottam. Jobb híján még a SOTE könyvtárában is kihúztam pár éjszakát, Gömbi mutatta meg nekem – kiderült, hogy mégse három-, hanem négybetűsre jár. A hely egész éjszakára nyitva tartott, az ellenőrzés pedig laza volt, csak egy sötét diákigazolvány kellett hozzá, de ha ügyesen takartad le, az ELTE ugyanúgy végződött. A második alkalom után már nem is nézték, aláírkantottam egy lapot, és kész.

Szép lassan beállt ez az új, félnomád életmód, heti két-három éjszakát egy kifeküdt matracon töltöttem, hétvégére meg hazamenekültem anyámékhoz. Diákkal ritka olcsó volt a vonatbérlet, én meg berendezkedtem a másodosztályra: anyám szalámis szendvicsein éltem, hozzá flakonos vizet ittam, még fogat is azzal mostam, és fürdőszobátükör helyett a mocskos ablaküvegben bámultam a saját tükörképemet.

* * *

Mint időközben kiderült, egy-két arcnál jó pontot szereztem a bulival. A lakásfesztivál másnapján kicsit zavarba is jöttem, mikor a borús idő ellenére az UV-szűrős, tükörreflexes napszemüvegemben megérkeztem az egyetemre, és rögtön egy csapat ismeretlen gyerek pacsizott le velem ezeréves cimborák módjára.

– Velem sörpöngöztél, nem emlékszel? – kérdezte az egyikük, és hát nem emlékeztem, de egy vállverégetéssel elintéztük. Közben odajött egy torzonborz srác is, göndör fürtjeivel túlkoros puttónak is beillett volna. Valahonnan ismerősnek tűnt, hunyorogva szuggeráltam, hátha attól felismerődik. A tanácstalan fejemet látva a segítségemre sietett.

– Én is ott voltam ám nálatok! Én tartottam szóval a biztosurakat, amíg ti bezárkóztatok a klotyóba eltüntetni a bizonyítékot.

– Áldassék a neved! – mondtam, és megöleltem. – Ami nem más, mint...?

– Tasnádi Tamás, kreatív problémamegoldó. De neked csak Tasi! – mutatkozott be, és egy könnyed, sikamlós mozdulattal a tenyerembe csúsztatott egy olyan tipikus, görcsösen szépelgő és szarrá dizájnolt névjegykártyát.

– Jól látom-e, ez dombornyomott?

– 3D hatású! – javított ki hisztérikusan.

– Beszarok!

– Hidd el, jól jön az még – mondta, majd amolyan porszívóügynökösen rám kacsintott.

Félórát beszélgettünk, addigra a többiek elszállingóztak, de Tasi is nagyon nézegette az óráját.

– Neked erre az alapozóra nem kell bejárni? – kérdezte.

– Inkább máshol alapoznék.

– Most arra gondolsz...?

– Nem tudom. Mármost még azt se tudom, merre van a D épület, mínusz 302-es előadó – ismertem be, és ettől egészen feleslegesnek éreztem magamat.

Arra számítottam, hogy a srác ettől majd feszengeni kezd, mond valami okosat, amitől majd mindketten kellemetlenül érezzük magunkat, esetleg szánakozó fejet csóválva odébbáll, de egyik sem történt meg, helyette indokolatlanul fellelkesült, úgy mondta:

– Akkor mutatok valami sokkal érdekesebbet!

* * *

Tasi az egyik üde színfoltja volt a BTK-nak: alapvetően pszichológiát tanult, de a lelke mélyén bölcsészebb volt, mint az egész filológia tanszék. Az istenadta kreditrendszer hozott össze minket: nálunk a legtöbb kurzusért négy kredit járt, így kiugrott programozóktól gyomorfájós jogászokon át, elhivatott óvónőig mindenki hozzánk jött. Mint egy falat kenyér, úgy kellett az a néhány pluszkredit.

Az ilyen kiskapukat jó érzéssel használta ki Tasi, mondhatni az ügyeskedés a vérében volt, hála apucinak, aki kismenő ügyvédként kereste a mendencére valót: nem kapott több tízmilliós megbízásokat, de megvoltak a maga stiklijei. Mindezt onnan tudtam, hogy a keményebb estéken Tasi lerakta, sőt, földhöz vágta a cekkert: felszabadult az öncenzúra meg a nyelvi kötöttségek alól, az eltartott kisujj rákulcsolódott a söröskorsó fülére, ő meg visszavedlett azzá az ordenáre kiskölké, aki annak idején a Mátyás tér szomszédságában a helyi cigány gyerekekkel rugdosta a lasztit.

Hiába a jogászlelkület, az ügyvédi pálya taszította, egyébként is próbálta függetleníteni magát a fatertől. Mikor *A homoszexualitásból táplálkozó feminista nézőpont értelmezési lehetőségei Fassbinder filmművészetében 1.* szünetében rákérdeztem, hogy akkor miből van pénze, vigyorogva visszakérdezett, hogy miből nincs. Elsorolta, hogy volt ő már statiszta, beugrós az Operában, pohár- és jegyszedő a Bárkában, próbautas a 6X6 Taxinál, telefonos közvélemény-kutató és szendvicsember is. Ő volt a diákmelók Odüsszeusa,

talán emiatt szorult bele annyi talpraesettség, ami éles kontrasztban állt tarisznyás, kordzakós, hippifarmeres megjelenésével.

Fura srác volt, első blikkre besorolhatatlan, aztán ahogy megismertem, sokat tisztult a kép. Szeretett tudálékoskodni, nagyokat mondani és időnként csúsztatni (nem bontotta ki az igazság minden részletét), de mindig ott lappangott benne a jó szándék, és tényleg próbált segíteni a körülötte lévőkön. Kicsit úgy, mint a sportszeletes csávó.

* * *

A soklakiság és a folyamatos ingázás miatt egyszerre távolodtam el az otthoni és a budapesti cimboráktól. Fecónak lassan már a vezetéknevére se emlékeztem, Tasiival még javában ismerkedtem. Egyedül Gömbivel jártam el rendszeresen futni, hadd szidja nekem a lakótársát, hátha így mindkettőnknek könnyebb lesz megemészteni, hogy még ő is lecserélt valami BAZ megyei gyerekre. Azt éreztem, pontosabban mindenki *azt érezte* velem, hogy csak messziről vagyok jó társaság, közelebről máris kolonccá változom.

Találnom kellett valamit, amibe belekapaszkodhatok – valami hobbit, fétist, káros szenvedélyt vagy pótcselekvést; ugyanitt pénzre is szükségem volt, a tavaszi félévre megcsappantak az otthoni források, a gazdasági válság a családi bizniszt sem kímélte.

Emlékszem, akkoriban még élt bennem a homályos meggyőződés, hogy a tisztesség és a kemény munka valamiképp összefügg, hogy az önálló jövedelem megszerzése nemcsak társadalmi elvárás, de morális kötelesség. Így hát, fogtam magam, kiválasztottam a legközelebbi diákszövetkezetet, és elindultam. Az iroda bejáratánál Tasi várt rám.

– Megint le vagy merülve.

– Mit akarsz rám szózni? – kérdeztem mélységes gyanakvással.

– Én is örülök neked! – felelte vigyorogva. – Az ösztönöm azt súgta, itt leszel.

– Meg a három sms, amit írtam. Miért nem lehet téged elérni?

– El lehet, csak próbálkozni kell – mondta, majd egy mozdulattal kicsapta a gallérjára tűzött hipszterszemüveget, nagy műgonddal felhelyezte az orrára, és elindult a bejárat felé. – Lássuk, miből élünk!

– Nanananana! Te most szépen megvársz *idekint!* – figyelmeztettem, mert láttam rajta, hogy ő itt most olyan szupportív lesz, tuti erőből akarna rátenyerelni az életemre. Hiába nyomult, az lett a vége, hogy duzzogva hátralépett, és felvette azt a flegma testtartást, amelyet a világba beleszarni igyekvők

előszeretettel alkalmaznak. Azért én a fotocellás ajtón keresztül is szemmel tartottam.

Ahogy beléptem az irodába, rögtön az első ablaknál a lejárt TB-kártyámmal bezárólag az egész életemet lefénymásolták, de biztos, ami biztos, anyám személyes adatait is be kellett diktálnom. Amíg a nyomtatványokat töltöttem, egy pillanatra feltárultak előttem az adminisztratív intézményrendszer rejtett összefüggései: ha a TO maga a földi pokol, a diákszövetkezet a purgatórium, az ügyintézők ott égnek ki, növesztenek szemüveget, és fittyed le az ajkuk, hogy később a Tanulmányi Osztályon megkeserítsék az életünket.

A faliújsághoz lépve végignéztem a kínálaton. Már csak két álláslehetőség lengedett a végeken. Az egyik utcai toborzó JUTALÉK ELENÉBEN – így, egy vaskos elírással és csupa kapitálissal, hogy én is legalább ekkora baromnak érezzem magam, amiért egyáltalán megfordult a fejemben – a másik hessegetés Csömörön. Mielőtt rákérdezhettem volna, az ügyintéző beelőzött, unott hangon mondta:

– Az pont azt jelenti. Emberi madárijesztő, azonnali kezdéssel.

Rám se nézett, aznap én lehettem úgy a százharmincötödik.

– Utazás megoldott? – suttogtam, de nem elég halkán. A semmiből ott termett Tasi, belém karolt, és a nevemben elnézést kérve kirángatott az épületből.

– Ennyire mélyre azért ne süllyedjünk! Tudok én olyan melót is, amivel legalább a körúton belül maradva csinálhatsz hülyét magadból.

* * *

Tasi mindent elmondott, én pedig figyelmesen végighallgattam, és fél napi gondolkodási időt kértem. Egy héttel később, amikor teljesen kifogytam az ötletekből meg a konzervkajából, felhívtam.

– Megvan még a meló?

– Persze hogy megvan. Ki akarna lovagi páncélban flangálni a pesti utcákon?

– Hát én!

Merthogy erről volt szó, egy középkori étterem keresett két lábon járó reklámhordozót, aki korhű jelmezben szórólapot osztogat a népnek.

– A te feladatod lesz irányba állítani a fogalmatlan turistákat. Ne feledd: Prága helyett Budapestre jöttek, egy reménytelen zabálást érdemelnek, vizet sörrel és végtelenített középkori zenével – foglalta össze a lényegét.

– Biztos nincs valami testhezállóbb? – kérdeztem tőle, csak úgy mellékesen.

– Esetleg pohárszedőnek be tudlak ajánlani. Nyolctól hajnal kettőig tart, szombatonként dupla műszak – mondta, én meg akkorát nyeltem, hogy telefonon keresztül is hallotta.

– Akkor holnap a lovagbejárónál!

Másnap korán érkeztem, majd némi téblábolás után beléptem a címeres zászlókkal kidekorált, boltíves kapun. Odabent az alig pislákoló gyertya- és műfaklyafény ellenére a konyhamenedzser egy pillantással méretet vett rólam, majd kiválasztotta az egyik legrusnyább páncélt, ami tényleg úgy nézett ki, mint amit hatszáz éve cibáltak le egy haldokló főszerről, és azóta se szidolozták ki rendesen.

– Biztos jó lesz? – kérdeztem hitetlenkedve, ahogy megemeltem a mázsás tákolmányt.

– Jó nemigen lesz, de eddig mindenkinek megfelelt – válaszolta a fickó.

A cirka húszkilós bádoghalmi, ahol ért, nyomott vagy szorított, és minden mozdulatnál fülsértőn csörömpölt. Sebj, legalább a turkálós cuccaimmal együtt a középszerűséget is sikerült levetkőznöm magamról – ezzel vigasztalódhattam volna, de a páncéltól grimaszba rándult az arcom.

– Hiába, a szépségért meg kell szenvedni – mondta kifelé menet a fogadós lány, és elém tolt egy hatalmas szórólapköteget. Mire válaszolhattam volna, már a pultnál ácsorgó félrészeg turistát szólította le egy ízes kenájhelpjával.

Napközben egész jól lekötött ez a lovagoskodás, éjszakára viszont magamra maradtam a félelmeimmel meg az egyre nyomasztóbb egzisztenciális kiszolgáltatottságommal, amelyen a tanulmányi eredményeim se javítottak.

Egy idő után a kampusz is teljesen kihűlt számomra, a népszerűségi hullám lecsengett, Tasi becsajozott, összejött valami Vica nevű lánnyal, én meg ülhettem a menzán egyedül, és hiába pakolgattam a betűtésztát, nem jött ki belőle semmi értelmes. Néha úgy éreztem, már csak kajálni járok be, azt remélve, hátha lehuppan mellém valaki, én elkérem tőle a sót, és mikor felnézek, ő kacéran visszamosolyog rám... Ilyenekről ábrándoztam, ha épp nem az ebédlőben, akkor gangos házakban tört rám: mintha a buliban elszalasztott lány szőke fürtjeit láttam volna megvillanni a sötétben. Aztán kitisztult a kép, és nem volt ott senki, legfeljebb egy csendben cigiző vadidegen. (...)